

дава, и въ малко растоїіе се изгубова. Така
е и нашио животъ, защо днесъ смы на свѣтъжъ
сѣ богатства, сосѣ славы, и чести, а утре смы
пожжати отъ срѣпжъ смъртнѣй. Какво пол-
зововали Александра толикиѣ юначества, гдѣто
правилъ; толикиѣ мѣста що то придобилъ; и без-
численныѣ богатства гдѣто желъ; когато дошла
смъртъта, сичкиѣ ги заборавилъ, сичкиѣ
оставилъ, и веке ни ги мыслилъ, защото,
видѣлъ какъ не былъ доволенъ да отбѣгне отъ
срѣпжъ на горчивата смъртъ. Поклонилъ гла-
вата си онѣй, комѣто се покланяли сичкиѣ
царѣта на-землѣта. Сжбралъ единъ малакъ
грокъ оногова, когото несабралъ сичкио свѣтъ,
за да си възкаагодари умжъ. Смъртъта не-
прави никое различіе отъ цара на послѣшинка,
отъ когато на сиремаха, отъ млада на стара,
но сичкиѣ ги има равны, и никомъ ни се кои
и срамѣва. Нищо онѣй часъ неше земеме сѣ
насѣ си отъ колкото предобіеме на тоѣ свѣтъ:
Но само дѣшата ны ще земе колкото предобіе,
тоакова добрины, колкото и злины. Того ради
за неѣ треба да се трѣдиме, неѣ само да у-
крашаваме сѣ добры и Хрістіански дѣла, и сосѣ
страхъ Божій, сосѣ милостыня, сосѣ прощеніе
къмъ братіята наши Хрістіанѣ. Защо за тѣхъ
добрины ще пріемеме богата заплата, и вѣ-
чныжъ животъ: А отъ тѣлесныѣ, нека да
се ненадѣеме никоѣ полза, защо сичкиѣ са
свѣтны, както дѣма премѣдѣй Соломонъ: „Свѣ-
та Свѣтныхъ, и всѣ свѣтна.“

КОНЕЦЪ.